

и рѣдко други-ти челоуѣци добыватъ усердіе да имъ помагатъ; зачтото всякой за прѣвж заплатж на послуженіе-то си чяка поне дружеско лице.

Тии недоволни и невесели челоуѣци помного-то сж склони на *гнѣвъ*. За все, что да имъ ся случи, погрѣшка было, шяга было, излазятъ вѣнъ отъ себе си: бѣжтъ, крѣщжтъ и злословятъ като бѣсни. Лоша душевна болестъ е и тая, зачтото непремѣнно прави несчястенъ тогова, който ж има: понеже гнѣвъ-тъ е приличенъ на лудость; въ него правимъ различни погрѣшки, за които ся послѣ каемъ. Впечатлѣйте въ память-тж си слѣдующе-то изреченіе:

Кога ся гнѣвашъ, чядо, самъ себе разваляшь,
Огнь, когото трѣбва да гасишь, распаляшь.

Приказахъ ви въ различни обстоятелства жялостны исторіи за гнѣва, и, ако бѣ нужда, можяхъ да ви прикажж още и други за челоуѣци, които прѣзъ гнѣвъ станжжж убици, и умрѣхж на вѣсило. Но и когато нѣмаме да ся боимъ отъ таково пагубно поражение, гнѣвъ-тъ самъ по себѣ ны прави несчястны. Не сте ли видѣли, дѣца, нѣкога челоуѣкъ разгнѣванъ?

О! видѣли сме, бащице, отговорихж дѣца-та. Онѣи двама челоуѣци, които ся боряхж завчера на пжтж; бѣхж много разгнѣвани.

Е! съглядахте ли на что приличяхж тии глупци? колко ся бяхж развалили лица-та имъ, какъ имъ ся видяхж очи-ти като да горяхж, какъ течяхж пѣны